



Tuần Báo Vô Vi

21 tháng 8 năm 2022

Số 617

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hữu ích về tâm linh là gì?
- 2) Sáng suốt để làm gì?
- 3) Người tu thiền cần dẫn thân phục vụ hay không?
- 4) Phục vụ những chuyện gì?
- 5) Tiếp đón nông hậu có ích gì không?
- 6) Ghét buồn có lợi không?
- 7) Người tu thiền nên tránh sự ghét buồn không?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) Montreal 11-11-04 2:05AM Hỏi: Hữu ích về tâm linh là gì? Đáp: Thừa hữu ích về tâm linh là thanh tịnh và sáng suốt. Kệ: <i>Hữu ích cho tâm linh sáng suốt Trì tâm tu luyện pháp phân hòa Giải thông đời đạo tâm thân giải Quý tướng Trời cao duyên tận độ.</i>	2) Montreal 12-11-04 2:25AM Hỏi: Sáng suốt để làm gì? Đáp: Sáng suốt để phục vụ tốt. Kệ: <i>Quân bình tướng nhớ tận Trời cao Pháp giới phân minh tự bước vào Tận độ tình Trời ban chiếu độ Khai thông trực giác phát tâm hiền.</i>
3) Montreal 13-11-04 1:00AM Hỏi: Người tu thiền cần dần thân phục vụ hay không? Đáp: Thừa người tu thiền rất cần dần thân phục vụ người kế tiếp. Kệ: <i>Dần thân phục vụ người mới tu Mầm mống xây dựng đại sự chung Quý tướng Trời cao của mỗi vùng Thành tâm phục vụ trí bao dung.</i>	4) Montreal 14-11-04 11:20AM Hỏi: Phục vụ những chuyện gì? Đáp: Thừa thành tâm phục vụ bất cứ chuyện gì cần đến Kệ: <i>Thành tâm phục vụ khi cần đến Giải tỏa phiền ưu đứng vững bền Khai triển chính mình thông một mối Bình tâm phục vụ tiến từ hồi.</i>
5) Montreal 15-11-04 10:50AM Hỏi: Tiếp đón nồng hậu có ích gì không? Đáp: Thừa tiếp đón nồng hậu do người ưu thích. Kệ: <i>Tiếp đón nồng hậu uyển chuyển vui Tình người sống động tạo thêm mùi Quy nguyên tình người thân tâm vui Khai triển chính mình uyển chuyển thông.</i>	6) Montreal 16-11-04 15:33 Hỏi: Ghét buồn có lợi không? Đáp: Thừa ghét buồn hại cho tâm thân. Kệ: <i>Ghét buồn hại cho tâm lẫn thân Tưởng nhớ Trời cao chuyển muôn phần Bảo đảm đường tu không gián đoạn Thành tâm phục vụ tu tâm an.</i>
7) Montreal 17-11-04 11:50PM Hỏi: Người tu thiền nên tránh sự ghét buồn không? Đáp: Thừa người tu thiền nên tránh sự ghét buồn có thể tạo uất khí cho nội tâm. Kệ: <i>Sự ghét buồn không có ích nội tâm Thân tâm tự thức chó sai lầm Quý thương Trời Phật chuyển giao tâm Uyển chuyển không ngừng tự thức tâm.</i>	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 21 (tiếp theo)

...
“*Tiến hồi quê cảnh rõ ngôi*”: Biết được vị trí của chúng ta đến và đi rõ rệt.

“*Hồi sinh chơn lực chuyển bồi dựng xây*”: Mỗi người đều có một ý lực, cái ý chí vô cùng tận. Chúng ta càng ngày càng xây dựng càng tiến hóa.

“*Càn khôn vũ trụ ngộ thầy*”: Chúng ta tiến thẳng lên càn khôn vũ trụ mới thấy rõ tình thương của Đấng Cha Lành của chúng ta, là vị thầy sáng suốt để cứu độ cho chúng ta tu tiến.

“*Hồng ân ban rải ngày ngày độ cho*”: Chúng ta càng tu, càng tiến, càng thấy, càng mến cảm, càng thương yêu, vượt khỏi sức hút của hồng trần mà hưởng sự thanh nhẹ của càn khôn vũ trụ do bề trên đã sắp đặt đưa chúng ta đến bến giác, vào quỹ đạo thanh nhẹ đi lên.

“*Dù cho sống cảnh quanh co*”: Chúng ta trở lộn về cái bản thể này là cái cảnh quanh co. Cái thể xác của các bạn thấy rõ chưa, nó quanh co. Luồng điện âm, luồng điện dương, mà trong đó có nhiều ngăn nắp. Chúng ta đang sống trong cảnh quanh co là sống trong cái thể xác ô trược này.

“*Điện thanh thành đạt vẫn mò đến nơi*”: Lúc chúng ta đạt được điện thanh rồi thì cứ việc tự do tiến triển. Lúc đó thành đạt, thì chúng ta nay tu chút mai tu chút thì vẫn đến nơi để hóa giải những sự ngộ nhận tăm tối của chính mình tạo ra những chuyện bất chánh. Khuyên thiên hạ tu mà chính bản thân không chịu tu rồi làm điều sai quấy, ngự trị trên một chủ quyền nào đó, đâm ra dạy chuyện sai quấy cho mọi người, tạo chuyện hư và cái tánh hư tật xấu không bao giờ sửa đổi được.

Vì bản thể quanh co này mà không chịu đi, không chịu tiến, không chịu hành hương ở bên trong làm sao giải triển được. Làm sao biết điện thanh là gì mà thành đạt được. Cho nên chúng ta phải sửa bên trong, từ trược đi tới thanh, rồi các bạn nắm được phần thanh đó mới tiến được, mới đến nơi được.

“*Nằm trong nguyên lý của Trời*”: Nhiều người tu thành Phật rồi chê ông Trời, đồ bất hiểu! Phải có Trời mới có Phật, nghĩa là có cha mẹ mới có họ để tu. Chê chuyện này xấu, chuyện kia xấu nhưng mà

không biết rằng không có dám dục làm sao đẻ ra ông thầy đứng đó thuyết pháp? Phải hiểu rằng nguyên lý của Trời đâu cũng có giới hạn hết. Nhiều người không hiểu, đâm ra chấp đầu này, chấp đầu kia, chấp đầu nọ, đó là sự sai lầm. Hồi chứ không có cha mẹ làm sao đẻ ra con người để tu thành Phật; không có Trời Đất phối hợp nuôi dưỡng làm sao có con người ngộ được sự đau khổ mà tu, mà sửa, mà tiến? Nằm trong nguyên lý của Trời, ở trong nguyên lý âm dương của Trời rõ ràng, âm thầm, luôn luôn chúng ta thấy...

“*Nơi thanh nơi trược đời đời mình tâm*”: Bởi có thanh thì phải có trược, có trược thì phải có thanh, mà chúng ta thiếu thanh tịnh làm sao thấy được. Không có thanh tịnh không thấy được. Chúng ta ca tụng một góc nào mà không hiểu, đó là sự ngu muội. Xung danh sáng suốt, đó là chậm tiến, rất uổng cho học trình tu. Sự đóng góp của chúng sanh để cho mình có cơ hội tu nhưng mà mình sống trong ngu muội mê chấp rồi những sự mê chấp nữa, làm sao tiến triển được.

Cho nên các bạn phải sớm hồi tâm, thức giác, không nên chậm tiến và làm cho mình mê muội. Càng ngày càng mê muội, rồi tự biện thuyết, bảo vệ cái lý sai đó. Sau này đời đời đau khổ đó bạn. Bạn biết tu thì bạn trở về cảnh đời đời hạnh phúc, mà không biết tu thì trở về đời đời đau khổ trong mê chấp mà thôi. Tất cả đều nằm trong nguyên lý của Trời, nơi thanh nơi trược đời đời mình tâm. Có chỗ thanh chỗ trược, chúng ta hiểu được rõ ràng mình bạch thì đời đời mình tâm. Biết sự sai lầm của chính mình.

“*Học trong sáng suốt tiến tâm*”: Chúng ta học trong sáng suốt tiến tâm, trong mọi sự sáng suốt để tìm đường đi lên.

“*Âm thầm phân giải tình thâm đạo Trời*”: Trong thâm tâm chúng ta xét đi, đứng, ngồi, nằm trong âm thầm phân giải, tình thâm đạo Trời. Thấy rõ nếu không có Đấng Tạo Hóa làm sao chúng ta có cơ hội đi tu ngày nay, mà chúng ta ngược lại chê ông Trời, chửi ông Trời và cho ông Trời là tà đạo. Tại sao?

Đó là sự sai lầm, sự ngu muội, không hiểu nguồn gốc mà thôi. Cha mẹ cho đi học, học tới đại học tưởng đại học là giỏi nên chỉ ca tụng đại học rồi quên cha mẹ. Cha mẹ nó cuốc đất trồng cây để bán đổi tiền cho nó đi học, nó cũng quên. Nó bạc đãi cho đến nỗi ông cha nó đi làm cu li, gánh vác xây dựng hy vọng tương lai nó tốt đẹp, nó thành đạt rồi, nó quên cha già. Nó bạc đãi cha già, tưởng ăn học là đầy đủ rồi, giỏi rồi, thông minh rồi, có thể bán cái lý đó nó cũng sống. Nó thấy nó giỏi hơn cha nó, phải cặm cụi, khổ cực, tranh đấu với đất đai mới có một buổi sống trong ngày. Chê cha ngu muội, chê cha chậm tiến, không biết sử dụng máy móc. Đó là sự ngu muội các bạn thấy chưa? Ở đời, cha mẹ cho mình học nhưng trở lại mình chê cha mẹ ngu và chậm tiến. Cái đó có chớ, mọi người trong tâm đều có. Đó là sự sai lầm, mà nói về luồng điện, đó là đi xuống.

Cho nên, chúng ta phải học trong sáng suốt, tiến tâm, rồi lúc đó mới thấy rằng âm thầm phân giải tinh thâm đạo Trời. Làm có chút thôi nhưng mà

hiểu được nguyên lý của Trời Đất mới thành đạo, chớ đừng có tưởng là người nắm cuộc mà không làm được việc vĩ đại. Họ thanh tịnh, họ hiểu, họ xét được nguyên lý của Trời Đất. Khi họ đặt cái cuộc họ thấy sự sáng suốt bộc khởi trong tâm can, họ hiểu nguyên lý sanh, trụ, hoại, diệt. Lúc đó họ mới thấy rõ rằng bề trên đã di chuyển mọi vật và tiến hóa bằng cách nào mà trong thanh tịnh mới tiến mau, còn trong động loạn thì trở lại thụt lùi. Hay lắm, ào ạt lắm nhưng mà thụt lùi.

“Ngài ban thanh điện nơi nơi”: Con người chúng ta xuống đây tạm rồi đi.

“Tự rời tự tiến chuyển lời phân minh”: Mười tuổi, hai chục tuổi, ba chục tuổi, bốn chục tuổi, năm chục tuổi, sáu chục tuổi, phải tự rời không? Tâm tình tiến triển khác nhau mà chuyển lời. Càng ngày càng phân minh, càng thấy sự sai lầm, chấp nhận sự sai lầm của chính mình, mới là phân minh được.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên



Thi Ca của Đức Thầy

Melbourne, ngày 17 tháng 1 năm 1996

THƠ XUÂN BÌNH TÍ

Xuân vui bạn đạo tiến tâm tùy
Giải khổ tạo vui đẹp nghĩ suy
Trời độ pháp hành tâm tự thức
Cảm minh thiên địa trí càng vui.

Mỗi năm tiến hóa rèn trui
Chung vui học hỏi đạo mùi khai minh
Cảm thông nguyên lý hành trình
Thực hành chánh pháp chính mình tự tu
Tình thương khai triển đắp bù
Quy y Phật pháp trùng tu hoài hoài
Tự mình khai thác sửa sai
Chẳng còn mơ mộng tiến hoài không ngưng
Cùng tu tự tiến cảm ứng
Trời ban tình đẹp từng bừng học tu
Văn minh sáng suốt ngao du
Tham thiền nhập định trùng tu hoài hoài
Thực hành cảm thức chẳng sai
Dù cho loạn động bên ngoài vẫn tu
Cảnh đời thất thoát tiền xu
Tâm ta vẫn tịnh vẫn tu thiền hoài
Tự mình khai triển thanh đài
Hướng về Trời Phật tiến hoài không ngưng
Cùng chung tiến hóa từng bừng
Cùng nhau xây dựng từng bừng cảm giao.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

77. CHUYỆN GIÁC MỘNG LỚN (Tiền Thân Mahasupina)

Trước bờ đực cây con...,

...
Một thuở nọ khi vua Ba-la-nại, Bồ Tát thọ sanh làm một Bà-la-môn ở một quốc độ phương Bắc. Khi ngài đến tuổi trưởng thành, ngài từ giã thế tục, sống đời ẩn sĩ. Ngài đạt được các Thắng trí và các Thiền chứng, an trú tại vùng Tuyết Sơn với thiền lạc thanh tịnh.

Ngày ấy, cũng như trên, vua Brahmadata mơ những giấc mơ này tại thành Ba-la-nại, và tham vấn ý kiến các Bà-la-môn liên hệ vấn đề và các Bà-la-môn cũng như hiện nay, khởi sự việc tế đàn. Trong đám ấy một thanh niên Bà-la-môn có trí, thông thái, là đệ tử của vị Tể sư của hoàng tộc, thưa với thầy mình:

- Bạch sư phụ, sư phụ đã dạy con ba tập Thánh điển Vệ-đà. Vậy không có kinh nào bảo rằng việc giết một sinh vật không đem lại đời sống cho một sinh vật khác sao?

- Này đồ đệ, việc này sẽ đem lại nhiều tiền cho chúng ta, vô số tiền đấy. Hình như con chỉ mong đừng hao tổn công khổ của đức vua thôi ư?

- Bạch sư phụ, vậy xin sư phụ cứ làm theo ý mình. Thanh niên Bà-la-môn nói. Còn phần con, con còn ở lại đây với sư phụ để làm gì kia chứ?

Nói vậy xong thầy từ giã thầy mình và đi đến ngự viên của Hoàng gia.

Cùng ngày đó, Bồ Tát biết hết việc này, ngài nghĩ thầm: “Giả sử hôm nay ta viếng cõi trần, ta sẽ giải thoát cho nhiều sinh vật khỏi cảnh giam cầm ấy ngay”. Thế rồi ngài du hành qua không gian, giáng hạ tại ngự viên kia, ngài an tọa và chiếu sáng như một bức tượng bằng vàng trên thạch bàn dành cho đại lễ. Thanh niên Bà-la-môn đến gần, đánh lễ ngài và ngồi xuống một bên với vẻ thân hữu. Cuộc đàm đạo êm thấm diễn ra, và Bồ Tát hỏi thanh niên Bà-la-môn có nghĩ là vua này cai trị đúng pháp chăng.

Thanh niên đáp:

- Thưa Tôn giả, đức vua vốn là người chân chính, song các Bà-la-môn đã làm cho ngài thiên về ác hạnh.

Khi được vua hỏi ý kiến về mười sáu giấc mộng lớn mà ngài vừa thấy, các Bà-la-môn liền chụp ngay cơ hội đó để đòi tế đàn và bảo hành động tức thì. Vậy thưa Tôn giả, nếu Tôn giả vui lòng đến giải thích cho vua hiểu rõ ý nghĩa thật sự của các giấc mộng ấy và thế là giải cứu được vô số sinh linh khỏi nỗi kinh hoàng vì chết chóc, chẳng phải là một việc thiện lành đó chăng?

- Nhưng này nam tử, ta không biết vua, mà vua cũng chẳng biết ta. Tuy vậy, nếu vua muốn đến đây hỏi ta, ta sẽ nói cho vua nghe.

Thanh niên Bà-la-môn đáp:

- Thừa Tôn giả, con sẽ đi rước đức vua đến đây.
Chỉ xin Tôn giả vui lòng ngồi đợi đây một lát cho đến khi con trở lại.

Sau khi được Bồ Tát nhận lời, chàng đến bệ kiến vua và tâu:

- Trong ngục viên vừa có một ẩn sĩ phi hành qua không gian và giáng hạ, vị này bảo có thể giải thích các giấc mộng của Đại vương, kính mong Đại vương kể lại các giấc mộng này cho vị ẩn sĩ ấy được chăng?

Khi vua nghe việc này, liền lập tức cùng đoàn tùy tùng đến ngục viên. Vừa đánh lễ vị ẩn sĩ, vua ngồi xuống bên ngài và hỏi có thật là ngài hiểu rõ việc gì sẽ xảy ra từ những giấc mộng ấy chăng. Bồ Tát đáp:

- Dĩ nhiên là đúng vậy. Nhưng trước hết hãy kể cho ta nghe những giấc mộng của Đại vương.

- Bạch tôn giả, trăm xin sẵn sàng, vua đáp và bắt đầu kể như sau:

*Trước bờ đực, cây con,
Sau bờ cái, bê con,
Ngựa, bát vàng, sơn cầu,
Bình nước, hồ sen trong,
Cơm sống, chiên đàn quý,
Bầu bí lặn xuống dòng,
Đá to thì trôi nổi,
Nhái bén, ếch ương cùng
Xé ta bầy rắn hổ,
Quạ có đám tùy tùng
Là bầy hoàng nga đẹp;
Chó sói sợ dê rừng!*

Và kể đó vua kể các giấc mộng giống như vua Pasenadi (Ba-tư-nặc) đã kể trên.

Bậc Đại Sĩ bảo:

- Thôi đủ rồi, Đại vương không có gì phải sợ hãi về việc này cả.

Sau khi trấn an nhà vua xong và giải thoát cho đám sinh vật kia khỏi bị giam giữ, Bồ Tát liền trụ trên không, khuyến giáo vua, và an trú vua vào Ngũ giới rồi kết luận với những lời này:

- Thừa Đại vương, từ nay về sau Đại vương đừng cộng tác với các Bà-la-môn trong việc giết súc vật để tế đàn.

Sau khi thuyết giảng xong, Bồ Tát du hành qua không gian để trở lại nơi trú ngụ của ngài. Còn nhà vua, chấp trì lời dạy đã được nghe, chuyên sống đời bố thí, cùng làm nhiều thiện sự công đức khác và khi mạng chung đi theo nghiệp của mình.



Khi chấm dứt Pháp thoại này, bậc Đạo Sư bảo:

- Đại vương không có gì phải sợ các giấc mộng ấy cả. Vậy hãy hủy bỏ việc tế đàn đi.

Sau khi bảo vua hủy bỏ việc tế đàn và giải cứu vô số sinh linh, Ngài kết hợp hai câu chuyện và nhận diện Tiền thân:

- Vào thời ấy Ananda là vua, Xá-lợi-phất là thanh niên Bà-la-môn và Ta là vị ẩn sĩ ấy.

(còn tiếp)

